

BESEDILO SKLADB

na

slavnostnem koncertu pevskega društva

« LJUBLJANSKI ZVON »

dne 5. oktobra 1925. v veliki dvorani

« Uniona ».

I. MOŠKI ZBORI.

Modra devojka.

(Belokranjsko narodno besedilo.)

E. Adamič

Devojčica Dunaj gazi,
noge so joj bele.
Bregom jaše mladi junak,
resgetom se smeje:
«Devojčica, lepa ti si,
noge su ti bele;
da bi znala lepo prestiti,
i z iglicum zlatnum vezti,
ti bi bila draga moja,
draga luba moja.

Ja ti dadem povese mee malo,
pak napredi gače i rubače
i kaj tebe o' toga ostane,
napravi si svatem bele robce.»
«Ala, junak, premoder si jako:
Ja ti dadem jedan prstan zlati,
napravi mi čunjek i vretence,
i kaj tebe o' toga ostane,
s tem ti podkuj svega vrana konja,
da prejašeš svoje bele dvore.»

Mara v jezeru.

(Belokranjsko narodno besedilo.)

E. Adamič

Biser Mare po jezeru brala,
berujuči u jezero pala.
Viče Mare iz jezera:
«Čačko mili, dopelaj mi ladjo!»
Čačko neče ladjo dovoziti.
Viče Mare iz jezera:

«Majko mila, dopelaj mi ladjo!»
Majka neče ladjo dovoziti.
Viče Mare iz jezera:
«Mili dragi, dopelaj mi ladjo!»
Mili dragi dopelal je ladjo,
izvodil je Maro iz jezera.

Kdo dobi dekle?

(Belokranjsko narodno besedilo.)

E. Adamič

Izvir voda izvirala,
zlatu krunu izbacala.
Polak nje je šaran sanduk,
u sanduku lepoj Mara.
Lepoj Mara pregovara:
«Koj bi mene jotvorio,
njegova bi ljuba bila.»
Onud idu tri tesara,
koji nose jotvoraše
ne mogaše,
lepoj Maru ostaviše.
Lubav mleko zadojila.

Izvir voda izvirala,
zlatnu krunu izbacala.
Polak nje je šaran sanduk,
u sanduku lepoj Mara.
Lepoj Mara pregovara:
«Koj bi mene jotvorio,
njegova bi ljuba bila.»
Onud idu tri junaka,
koji nose jotvoraše,
jotvoraše, jotvoriše,
lepoj Maru polubiše.
Lubav mleko zadojila.

Lucipeter ban.

(Medjimursko narodno besedilo.)

E. Adamič

Rase, rase vinska rozga,
rozga zelena,
na njoj rase sladko vince,
vino čerleno.
Njega toči krčmarica,
mlada Katica,
njega pije Lucipeter
varaždinski ban.

Njega kara kral Matiaš,
zemle gospodar.
«Ne karaj me, kral Matiaš,
zemle gospodar!»
Da bi videl krčmaricu, lepu Katicu,
ti bi zapil celu Peštu i pol Budima.
Ti bi zapil vrana konja, s srebrom kovana,
i to ne bi bilo dosta ni za jeden dan.»

II. ŽENSKI ZBORI

s spremljevanjem klavirja.

Pojdimo spat!

(Karel Širok.)

St. Premrl

Pojdimo spat, lepe sanje sanjat,
o božjem raju, o svetem kraju.
Mati Marija po raju hodi,
milega Jezuščka za ročko vodi.

Pred njima angelčki pojó,
za njima rožice cvetó,
nad njima ptički žvrgole,
tako lepo, tako sladko,
da nam presunejo srce.

Starček roma na goro.

(Karel Širok.)

St. Premrl

Starček roma na goro,
tam je božja hišica,
lepa bela cerkvica.
V cerkvici je Jezušček,
v drobni ročki svet drži,
milost romarjem deli.

Starček Jezuščka poprosi:
Daj, o daj mi, Jezušček,
hudo zimo pretrpeti,
daj, o daj mi, Jezušček,
pomlad novo doživeti.

Jezus je majhen.

(Karel Širok.)

St. Premrl

Jezus je majhen, ne more hoditi,
Marija ga mora na rokah nositi.
Mater Marijo roke bolijo,
a tisočkrat huje boli jo srcé.

Ona že sluti veliko gorje,
ona že vidi prebite roke,
svojega sina krvavo srcé.

Tri kaplje krvi.

(Karel Širok.)

St. Premrl

Ptica iz raja na križ priletela,
tri kaplje krvi je zajela.
Prvo je nesla na ravno polje,
tam klasi pšenični šumé.
Drugo je nesla na vinske trté,
tam grozdi rumeni zoré.

Tretjo je nesla na strme goré,
tam cerkvice bele stojé.
Blagor ti, ptica, oj ptica iz raja,
ki gledala Kristu si v lica!
Da še mi zrli bi sveti obraz,
Ko ura preteče in čas!

∞ O D M O R. ∞

III. MEŠANI ZBORI

Vragova nevesta.

(Narodno besedilo.)

E. Adamič

Sta živela stari oče, stara mati.
Nista več otrok imela,
kakor eno samo hčerko,
po imenu Majdalenko.
Lepo ime Majdalenka.
Starši so jo pa prosili,
da b' se bila omožila.
Kdor jo hoče, tega noče.
Kogar hoče, on je noče.

Pa je rekla stara mati:
«Bom kadila in škropila!»
Tak je rekel sarešina:
«Le kadite in škropite,
Majdalenka je le naša.»
In so na konjiče sedli
in trdo so oddirjali
po skalovju in pečovju.

Ogenj jim spod nog je švigal.
Tak je rekla Majdalenka:
«Kaj te prosim, o moj ženin!
Naj na črno zemljo stopim
in zavpijem naj v nebesa!»
Pa je rekel starešina:
«Le zavpij enkrat al' dvakrat,
saj t' ne bo nič pomagalo!
Majdalenka si le našal!»

Stopila na črno zemljo,
v svete vpila je nebesa:
«Moj Bog, zakaj si me zapustil?»
Strila se gosta meglica,
polna nebeških angelcov.
Že so vzeli Majdalenko,
nesli jo v svete nebesa,
gori k Očetu nebeškem.

Barčica je zaplavala.

(Narodno besedilo.)

E. Adamič

Smrečica posekana,
barčica dodelana,
zdaj pa grem od kraja preč,
ne boš me vid'la več.
Kapitan pa na barki stoji
in rožni venec v rokah drži:

«Marija, Marija sedem žalosti,
pomagaj nam, pomagaj nam!»
Barčica zaplavala,
dekle pa zajokala:
«Le odrin' od kraja preč,
ne boš me vid'la več!»

Kresovale tri devojke.

(Oton Župančič.)

E. Adamič

Kresovale tri devojke,
tri devojke rožice.
«Daj nam bože dobro leto!»
Mimo pride mladi Marko,
mladi Marko, lep junak.
Misli, misli mladi Marko:
«Bog nam dal je dobro leto,
dobro leto in predobro:
Bog nam dal je tri devojke,
tri devojke rožice.
Jaz bi si izbral nevesto,
tri devojke težek izbor:
eno smem, vse tri bi rad!»

Uganile tri devojke, kaj je mislil
mladi Marko.
Pa mu pravi lepa Mare:
«Ljubi mene, mladi Marko,
ljubil boš oči najlepše!»
Pa mu pravi lepa Bare:
«Ljubi mene, mladi Marko,
ljubil usta boš najlepša!»
Nič ne reče lepa Ane,
zarudela na tla gleda.
Mladi Marko ljubil Ano,
ljubil srce je najlepše!

Psalm na višini.

(Janko Samec.)

Emil Komel

O velik, res si velik, Bog!
Pred mano zemlja, morje in nebo
in kamor seže mi oko,
zrem veličastnost dela tvojih rok!
Strmim, drhtim in gledam
in zdaj šele se v duši prav zavedam,
da velik, res si velik, Bog
in veliko je delo tvojih rok!
To belo mesto in njegov sijaj,
in dih gozdov in vrtov svetli maj
in pa teh ljudstev raznih šumna reka,
ki dan in noč v življenje se izteka
in se vali, šumi naprej, naprej,
v solzah in sreči, v večnosti brez mej.
Vse to objel je danes moj pogled,
da sem zadivljen vzkliknil: Lep je svet!

O lep je svet in sladko je življenje,
naj sije solnce vanj, al' pa trpljenje,
saj le v obeh krepí se duše rast,
a kjer ju ni, tam črna je propast!
In kjer ju ni, tam mrtvo je življenje -
in duš ne dviga svetlo hrepenenje,
tam ciljev ni, ne dela, ne moči,
tam vlada mrzli molk neplodnih dni.
O daj še meni plodno v njem živeti,
daj mi radosti, daj mi še trpeti,
in kadar bo končana moja pot,
takrat pa k sebi vzemi me, Gospod,
da bom ves srečen gledal ti v obraz
in v pesmih pel ti slavo večni čas:
O velik, velik, res si velik, Bog,
in veliko je delo tvojih rok!